

Beste lezer,

In 2017 viel er langs de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico elke 21 uur een dodelijk slachtoffer onder de migranten. Dat getal staat los van de vele migranten die jaarlijks simpelweg verdwijnen. Maar statistieken zijn niet in staat om het leven van individuele mensen op te roepen. Het aantal doden is verbijsterend, en de gigantische omvang van het probleem is nauwelijks te bevatten. Ik heb *Wie omkijkt* geschreven omdat ik het menselijke verhaal achter de krantenkoppen over migratie wilde laten zien.

Migranten zijn mensen. Ze zijn iemands zoon, iemands dochter. Ze dragen rugzakken, water, ze dragen kinderen, boeken. Het zijn mensen, die lachen en zingen en bidden. Sommigen zijn beeldschoon. Anderen zijn grappig, hebben een specifiek talent. Elk van hen is geliefd.

Ik schreef dit boek om dat in herinnering te houden. Ik hoop dat het een eerbetoon is aan de menselijkheid van al die mensen die genoodzaakt waren om hun vaderland te verlaten en zich van de ene in de andere dodelijke angst te begeven. Het is fictie, dit boek. Een innig verhaal van één gewone mama en haar intense liefde die haar op de been houdt, al die duizenden gevaarlijke kilometers lang, in een poging haar kleine jongen te redden.

Dankjewel dat je met hen mee wilt reizen.

Jeanine Cummins